

Bilag III.

Forslag til Lov

om

Invalideforsørgelse.

1ste Kapitel

§ 1.

Den, der ved Udførelsen af sine militære Tjenesteplichter har faaet en Legemsbeskadigelse eller Svaghed, der for bestandig eller for en Tid gjør ham udygtig til egentlig Krigstjeneste eller anden militær Tjeneste, og derhos tilintetgjør eller i væsentlig Grad svækker hans Evne til at sørge for sit og sin Familjes Underhold, har selv efter en nok saa kort Tjenestetid Krav paa Invalideforsørgelse. Samme Krav som de militære Invalider har Enhver, der, uden at være i egentlig militær Tjeneste, beordres til Forretninger i militært Diemed, hvorfor han ikke kan undslaa sig, f. Ex. Skandsarbejde, Ugtkjørsel og deslige, naar han derved bliver Invalid.

§ 2.

Enhver af de i § 1 nævnte Personer, der faar en Legemsbeskadigelse eller Svaghed, som ikke strax kan give ham Berettigelse til Statens Forsorg, men som mulig i Fremtiden kan medføre Følger, der ville berettigge ham til saadan Forsorg, kan gjøre Anmeldelse herom til Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen. Efter saadan Anmeldelse inden et Aar, efterat Legemsbeskadigelsen eller Svagheden paadrages, har den nævnte Bestyrelse at undersøge Forholdet og derefter at meddele den Paagjældende Attest om Anmeldelsen og Undersøgelsens Udfald. Bedkommendes Krav paa Invalideforsørgelse er dog ikke betinget af, at en saadan Anmeldelse har fundet Sted; ei heller mister han denne Ret, selv om han har gjort Tjeneste i kortere eller længere Tid, efterat han fik den Legemsffade, der senere maatte bevirke hans Invaliditet.

§ 3.

Forsørgelsen gives ved et aarligt Pengebidrag, der tilstaaes enten som vedvarende eller for et Aar ad Gangen. Vedvarende Forsørgelse maa først tilstaaes, naar den Legemsbeskadigelse eller Svaghed, der bevirker Forsørgelsen, er anerkjendt for at være uheilbredelig eller at ville medføre saadanne Følger for den Paagjældende, at en vedvarende Forsørgelse er tilstrækkelig begrundet.